

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 49., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 5. decembra 1948.

MOLITEV

K

MARIJI

Marija, Tebi moja mlada leta
so posvečena, k Tebi pot ne mine -
Ti veš: v kaluže silijo stopinje
in ozka steza v trnje se zapleta.

Na nitki moja je mladost ujeta,
a ne pustiš me v spenjene globine,
oblaki razbeže se, sonce sine
in zablestim ko čista rosa s cveta.

Vse, kar boli me, česar čas ne zbriše
prinašam v dar ti, ko otrok na dlani
o, daj, da bo srce čezdalje tiše.

Zvezda vodnica mi vsevdilj ostani,
ko zadnji val zažene se najvišje
pretresi v žar me svoj nad oceani.

Vinko Beličič

PRAZNIK BREZMADEŽNE

Kakor mogočna ouvertura v operi je praznik Brezmadežne v adventnem času. Vernega kristjana popelje v skrivnosti, s katerimi je božja Ljubezen pripravljala odrešenje človeštva. Z Marijinim vstopom v svet se je začelo zadnje dejanje zgodovinskega adventa. Tedaj se je zgodil oni veliki čudež, ki mu ni bilo in mu ne bo več enakega. Spočet in rojen je bil človeški otrok, poln nadnaravne božje milosti in brez kakršnegakoli madeža ali krivde greha. Edina izjema med vsemi Adamovimi otroki do konca sveta! Največji človek! Največja, najslavnejša in najsvetejša žena!

Ce se v to resnico poglobimo, nam postane samo po sebi umljivo, da sv. Cerkev išče v liturgiji najizbranejših besed in najlepših melodij, da bi Marijo kar moč lepo počastila. Slikarji, pesniki, glasbeniki in vsakršni drugi umetniki so v vseh časih tekmovali med seboj, kako bi povečali Njeno slavo. Pa je vse to le še premalo! Nikdar ne bo možno prikazati vse Marijine lepote in veličine! In če premislimo, da je temu prvemu čudežu sledila cela vrsta drugih, ki so za ves človeški rod največje važnosti, se tudi v nas pojavi sveto spoštovanje pred Njeno veličino in ljubezen do naše svete velike - Sestre.

Zato so že od nekdaj kristjani določili nekatere dneve leta v Marijino čast. Marijine praznike je naredila Ljubezen! Praznik Brezmadežne je že zelo star. Slovenci so ga praznovali dobrih 300 let prej, predno je bil za vso Cerkev zapovedan.

Ta praznik si je posebno katoliška mladina izbrala za svojega. Brezmadežna je mladini najlepši vzor lepega, čistega življenja in ji dviga pogled iz nižin k lepoti božjih otrok. Posebno kongreganisti so si izbirali Marijo za svojo gospo, zavetnico in Mater, da bi v njenem varstvu srečno prebrodili mladostne nevarnosti, napredovali v duhovnem življenju, spolnjevali vse svoje dolžnosti ter tako rešili in posvetili sebe in še mnogo drugih.

Jezus je prišel k nam po Mariji in hoče, da tudi mi po Mariji pridemo k Njemu, ki je naš edini Odrešenik. Zato je geslo Marijinih kongregacij: po Mariji k Jezusu! Praznik Brezmadežne ima za vsakega vernega katoličana neizčrpno vsebino. Čim bolj se poglobi v prazniško skrivnost, tem obilnejšega bogastva je deležen.

DREMISLJEVANJE OB PRVI SOBOTI

Ki si ga Devica v templju našla.

Marija išče Jezusa.

Marija in Jožef, ki sta šla za Veliko noč v Jeruzalem, se po končanem prazniku vračata v Nazaret. Po navadi pobožnih romarjev, sta hodila ločeno drug od drugega. Zato šele po prvem dnevu zapazita, da Jezusa ni. Iščeta ga med svojimi sorodniki in prijatelji, hodita od moških do žensk, od žensk do moških in sprašujeta po njem.

Kako jima je tesno pri srcu! Kakšna žalost za Marijo, ki je dvanajst let živela v neizmernem veselju. Ko je prevprašala vse skupine, kar jih je srečala, se je vrnila v Jeruzalem, da bi v božjem templju izlila svojo bol.

Dolžnost vsake duše je, iskati Jezusa.

Prva dolžnost duše, ki je bila tako nesrečna, da je Jezusa izgubila, je Jezusa iskati: a najti ga, je največja sreča. Ne odlašajmo! Lahko se namreč zgodi, da bomo pozneje s težavo ali celo za-

man iskali. "Iščite Gospoda, dokler ga še morete najti" (Iz 55,6). In vendar koliko nesrečnikov živi v brezbriznosti, ko je zbežal Jezus daleč od njih, ker so ga pognali z grehom. Mesto dobrega Boga, ki je spoštoval njihovo svobodo, so vstopili neusmiljeni in brezobzirni tirani.

Marija najde Jezusa med učenci. In tem starim možem, ki poznajo celo število črk sv. pisma, je bil Jezus kos. Čudijo se globini njegovega pouka in modrosti njegovih odgovorov. Ponižana je njihova oholost. Niso našli Tistega, ki so ga čakali in iskali po sv. knjigah.

Jezusa ne morejo najti učenjaki, ki se preveč zanašajo na svoj razum. Ne najdejo ga modrijani, ki se opirajo le na svoje misli. Jezus pokaže, da je modrost tega sveta, modrost sebičnosti in zaljubljenosti vase - norost.

Poleg Marije in Jožefa so Jezusa našli mali, nevedni, ponižani. Te je naučil skrivnosti, ki jih ne more doseči človeški razum.

Oholim modrijanom je Jezus zakril svoj pravi obraz. - Tudi dobrim dušam se včasih Jezus zakrije in se začasno oddalji od njih ter jih pusti v duhovni suši. Take duše so žalostne a ne smejo biti malodušne. Iščejo naj Jezusa z molitvijo, s solzami kesanja, z dobrimi deli in v tabernaklju. Tam naj izlijejo svojo bol. Iščejo naj ga, kot Marija, s sveto bolečino in kot ona boče veseli znova našli svojega Boga.

Bodi olikan z Jezusom.

Jezus pride v dušo, ko izženemo ven grehin satana. Tedaj pride Jezus v družbi Očeta in Sv. Duha. To je posebna božja pričnojčnost v duši kot učinek posvečujoče milosti. Torej mora biti duša stalno dostojno in okrašeno stanovanje Boga.

Jezusa smo našli tudi pri sv. obhajilu. - Pomilovanja vreden je tisti, ki prejme Jezusa, in potem ravna z njim kot z neljubim gostom ter hiti, da ga odpravi z nekaj kratkimi molitvami.

(Zelo neolikano je, če mu jih odpreš le iz navade in brez vsake ljubezni.)

Z zahvalo pobereмо sadove Jezusove navzočnosti. Najprej smo po prihodu njegove evharistične navzočnosti v naši duši nekaj trenutkov v popolni zbranosti, v svetem miru in popolnem molku. Molk stvari je najvrednejša hvalnica božjemu veličastvu. To je molk vere, molk občudovanja, molk ljubezni. Potem šele izražamo svojo hvaležnost z vsemi zmožnostmi duše. Pokličemo vse stvarstvo na pomoč svoji nezmožnosti. Vsa božja dela naj blagoslavljaajo Tistega, ki se je ponižal do revnega in nevrednega človeka. - In na koncu izročimo Jezusu svoje darove. To, kar je res naše. To je naš napuh, počutnost, prazne želje, mehkužnost in nerednost. Tako mu poklonimo vse nasprotnike božje slave v nas.

Prošnja med premišljevanjem naj bi bila, da bi Jezusa zares našli in ne izgubili.

"DUŠE MI DAJ, O GOSPOD!"

(Sv. Frančišek Ksaverski - 3. dec.)

Sv. Frančišek Ksaverij je bil največji misijonar Sv. Cerkve. Po dovršenem visokošolskem študiju je odšel v Indijo in pozneje na Japonsko. V desetih letih je peš in navadno bos prehodil neizmerno daljave. Samo v Indiji je krstil na stotine pogani in še v desetih drugih kraljestvih oznanjal Evangelij. Bog je po njem storil izredno veliko čudežev. Sadovi njegovega dela so se ohranili skozi

stoletja kljub silnemu poznejšemu preganjanju. Pri vsem tem je bil tako ponižen, da je svojim predstojnikom pisal pisma vedno kleče. Njegovo največje in neutešljivo hrepenenje je bilo čim več duš pridobiti za Kristusa. Zato je vedno molil: "Duše mi daj, o Gospod!" Pokopan je v indijskem mestu Goa, njegovo desno roko pa hranijo kot relikvijo v Rimu v cerkvi "Al Gesu".

Francišek je patron vseh podjetij za širjenje vere. Člani DŠV ga vsak dan v molitvi pozdravljajo in ga prosijo pomoči.

Praznik sv. Franciška res spada v adventni čas. Saj je ta svetnik prav kot Janez Krstnik pripravljaval pot Gospodu med narodi vzhodne Azije. V začetku adventa tudi nas budi iz zaspanosti in navdušuje za misijonsko delo. O, Francišek, le prosi za nas, da bomo spoznali svojo misijonsko dolžnost!

KATOLIŠKI MISSIONI

POLOŽAJ CERKVE V MISIJONSKEM SVETU

DR. J A N E Ž J A N E Ž

(Nadaljevanje)

prvi slovenski misijonski zdravnik.

Ker nam ne gre za podrobno naštevaje, ampak bolj za celoten pregled o položaju Cerkve v misijonskem svetu, preglejmo najvažnejša misijonska področja. Ta so v glavnem v Aziji in Afriki. V Ameriki misijonskega vprašanja ni več, ker je tam Cerkev že ustanovljena in utrjena. Isto velja za Avstralijo in Filipine.

Največja misijonska področja so: Kitajska, Japonska, Indija ter islamski svet v Aziji in Afriki. Ta področja so za Cerkev odločilnega pomena.

I. J A P O N S K A

Še komaj pred dobrimi petdesetimi leti je bila Japonska dežela, ki je živela ločeno od ostalega sveta svoje staro življenje sredi češnjevih gajev. To je bila še takšna dežela, kakršno so zapustili misijonarji v 17. stol., ko so po uspešnem delu morali pustiti japonske katoličane same.

A danes ima Japonska čisto drugačno podobo.

Iz sanjave dežele je postala velesila. Japonska ima danes prav tako bogato industrijo, go = spodarsko življenje kot Evropa ali Amerika. V Japonski so prometne zveze bolj urejene, kot v marsikateri evropski državi.

In če gledamo na izobrazbo in omiko. Japonci imajo izo =

(Nadaljevanje)

V borbi za osvojitve sveta Kristusu mora Cerkev zato napeti vse sile, uporabiti vsa primerna naravna in nadnaravna sredstva, če hoče uspeti.

Uspeh vsake borbe bistveno zavisi od števila in usposobljenosti borcev. Tudi Cerkev mora imeti čim več čim boljših borcev - misijonarjev.

Ne zadostujejo pa danes le misijonarji - duhovniki, redovniki in redovnice. Že za obrambo in utrditev Cerkve tam, kjer je že zakoreninjena v katoliških deželah, so potrebni borci - laiki, kaj šele na misijonskem polju, kjer je "žetev tako velika, delavcev pa tako malo" in kamor tekmeči Cerkve - nasprotniki pošiljajo prav mase laikov v borbo.

Zato se v misijonstvu Cerkve vedno bolj čuje klic tudi po laičnih misijonarjih, to je laikih, ki pod vodstvom Cerkve skupno z misijonarji - duhovniki delajo na misijonskem polju pri gradnji Cerkve.

Ideja laičnih misijonarjev ni nova, vendar so do nastopa 20. stoletja odhajali na misijonsko polje le bolj laiki - obrtniki, za kar imamo lep primer v slovenskem misijo =

bražencev kot malokateri narod na svetu. Saj si vlada dela veliko skrbi, kako bi vse zaposlila. Sploh je japonski narod kot celota zelo izobražen, saj je 99% ljudi pismenih. Zato si ne smemo predstavljati Japonske v tisti lepi romantični luči kot bajni svet pravljic, ampak kot moderno državo.

A za tem zunanjim nastopom, za tem japonskim ponosom se skriva nek dušni nemir.

(Prihodnjič dalje).

narju Igaaciju Knoblaharju, ki je imel v svojem vikarijatu v Sudanu več slovenskih in tirolskih obrtnikov.

Današnje misijonsko delo pa kliče pred vsem po laičnih misijonarjih izobraženih. Kajti Cerkev se mora pojaviti med narodom, ki ga hoče osvojiti, v vseh odtenkih njegovega življenja, zlasti v kulturnem, socialnem in javnem življenju.

Smo pa šele v začetku reševanja tega velikega misijonskega vprašanja laičnih misijonarjev, ki je prav tako težko kakor važno. O tem vprašanju se razpravlja in piše že mnogo, a tudi poizkuša. Marsikje pa so iz poizkusov že prešli v resno, načrtno delo. Tako zlasti razne misijonske organizacije v Nemčiji, Belgiji in Franciji.

V vrstah katoliških laičnih misijonarjev je danes največ zdravnikov, ker je pač potreba po laičnih misijonarjih - zdravnikih najbolj kričeča in tudi realizacija poslanstva misijonskega zdravnika - laika razmeroma še najlažja. (Prihodnjič dalje).

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

Islamska povodenj.

Omar je uredil poleg koranovih določb še islamsko zakonodajo, zaključil boj s Perzijci s popolno zmago ter nato bliskovito udaril v Sirijo in Palestino. Sivolasi cesar Heraklijs je z največjim trdom zaščitil Jeruzalem in sveto deželo. Leta 636. zapusti težko oboleli cesar sveto deželo. Par let pozneje je Omar - preoblečen v spokornika - prišel v Jeruzalem, tam sezidal mošejo (muslimansko molilnico), ki še danes nosi ime "Omarjeva mošeja".

Kmalu nato se mu posreči osvojiti Egipt. Njegov poveljnik Amr je o padcu Aleksandrije poročal v Medino: "Osvojil sem prekrasno mesto z dvanajststo zabavišči in 40 tisoč Judi." - Podjarmljene dežele je Omar brezobzirno oplenil.

Leta 644. je bil Omar po neke perzijskem sužnju umorjen. Zapustil je dobro urejeno državo. Vse važne službe (vojskovodje, predmolilci, pokrajinski upravniki itd.) so bile zasedene po zanesljivih starih borcih, ki so se svoj čas pridružili Mohamedu iz koristolovstva. Imenovali so jih "pobožne". - Ti so vladali v državi.

Tudi naslednji kalifi (državni upravitelji) so padli pod bodali morilcev. V 40 letni krvavi državljanski vojni so se borile 3 stranke za nasledstvo prerokovo. - Bili so še: pravoverni Charidžiti, Medinski bogataši in nasledniki Alis-a, Mohamedovega nečaka. Vse tri bojujoče se stranke pa so bile iztrebljene in je prišla na vlado družina Omaj-a, katere člani so bili nekoč Mohamedovi najhujši nasprotniki.

S tem je kalifat postal dedni vladarski dvor. Palače in vsakovrstno bajno razkošje je sladilo kalifom življenje. Smatrali so se za "božjo senco na zemlji". - Vojaki so pod vodstvom svojih zmagovitih poveljnikov osvojevali deželo za deželo. Doma pa se je med tem še vedno bil boj med Siiti (stranka Alija) in Karidžiiti (separatisti). -

Že 25 let po Mohamedovi smrti je imel Islam pod svojo oblastjo: Sirijo, Egipt, Severno Afriko, Perzijo, Mezopotamijo in čez 500 let je poleg teh obvladal Bizanc, Indijo, del Rusije ter stal grozeč zapadni Evropi - pred vrati Dunaja. Zavzetje Dunaja naj bi bilo krona zmagovalstva arabske pustinje. - Leta 711. je bil v bitki pri Wadi Bekka (Xeres de la Frontara) po islamu premagan zapadnogotski kralj Roderik in v bitki tudi našel smrt. Prerokova zaveza je zaplapolala nad Pirenejskim polotokom - nad Španijo - in tudi preko Pirenejev.

Bog pa je podelil pred Dunajem zmago krščanskemu orožju in zlomil moč islama v Evropi ter tako preprečil, da bi koran pregnal iz Evrope sv. Evangelij.

+ + +

A L I V E S T E

=====

da v Argentini že 15 let opravlja apostolsko delo med slovenskimi izseljenci mesečnik "DUHOVNO ŽIVLJENJE" - La vida Espiritual. To je verski list kot naš "BOGOLJUB". Oktoberska številka ima 24 strani in poroča v slovenskem in španskem jeziku o verskem življenju slovenskih izseljencev. Letna naročnina je 5.- š. Kdor pride v Argentino, si ga bo gotovo naročil.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Čim bolj se je advent bližal koncu, tembolj se je vse zdravilišče pripravljalo na božič. Nihče pa se ni tako z vsem srcem in vso dušo pripravljal kot Harambegovič. On ni pričakoval samo praznikov in spomina, ko je prišel na svet Odrešenik sveta, on je pričakoval Odrešenika samega.

Koliko lepega je v zadnjem času slišal o Njem! Čim bliže je bil dan, ko bo sprejel edino pravo katoliško vero, čim bolj se je približeval božič, tem bolj je hrepenel po Odrešeniku. Niti ene besede ni preslišal, niti enega nasveta omalovaževal, niti ene mišlosti zanemaril. Vse je sprejemal z veseljem, z ljubeznijo, v vsej ponižnosti in preprostosti.

In njegovo zdravje?

Ni se hotelo izboljšati. Zadnji zdravniški pregled je pokazal nespremenjeno stanje. Težka bolesten je ob takih dneh naselel v njegovo dušo, a ne za dolgo. Imel je trdno vero in močno zaupanje v Boga, da mu bo naklonil tudi zdravje.

Vedno so mu prihajale na misel besede sestre Valentine: "Toliko boste prejeli od Boga, kolikor od Njega pričakujete." Harambegovič je imel neomajna zaupanje.

5.

Zadnjo adventno nedeljo je križki župnik Jožef Hartman oznanil svojim faranom:

V četrtek pred svetim dnevom bo v naši župni cerkvi slovesno krščen musliman Mustafa Harambegovič, bolnik v zdravilišču na Golniku. Ob desetih dopoldne bo najprej sveti krst, nato pa sv. maša s pridigo. Med sv. mašo bo prvo sv. obhajilo novokrščenca. K tej slovesnosti vse župljane vlijudno vabim. Po možnosti naj se tudi cerkev primerno okraši."

Kar završalo je po cerkvi.

Ljudstvo okoli zdravilišča na Golniku je smatralo zdravilišče za svojo ustanovo, kot nekaj svojega. Z Golnikom so živeli, z Golnikom so se veselili in z Golnikom so žalovali. Posebno Križani! Golnik je namreč spadal pod župnijo in občino Križe.

Zdravilišče in križka fara sta bila tiste dni vsa v pripravi za slovesnost.

Med tednom se je pa izvedelo še, da bo za botra novokrščenca posestnik Janko Škrjanc iz vasi Senično. Tega si je namreč Harambegović sam izbral. Poznal ga je, ker je pri njem stanovala njegova družina, kadar je prišla k njemu na obisk iz Sarajeva.

Priprave so zavzemale vedno večji obseg.

Slovesnost se je pričela s pritrkovanjem farnih zvonov. Križani so zakmašno opravljeni prihajali v cerkev in jo že pol ure pred slovesnostjo napolnili do zadnjega kotička.

"Dobro, da smo za goste pripravili prostor pred oltarjem", je dejal gospod župnik Hartman, ko je videl, kako hite ljudje v Križe tudi iz Kovorja, Tržiča in Gorič.

Usmiljenke je pripeljal Tosov avtobus, novokrščenca in gosпода kurata pa šef zdravilišča s svojim avtomobilom.

Na prižnico je stopil kaplan in glasno molil sveti rožni venec. Pri krstnem kamnu za vrati pa se je pričel krstni obred. Krstil je križki župnik.

Na klečalniku ob krstnem kamnu je klečal Harambegović, za njim je pa stal njegov boter.

Vsi so molili vero in Očenaš.

Sledila je odpoved hudobnemu duhu in krstna obljuba.

Po maziljenju s krstnim oljem pa sveti krst.

Globoko sklonjenemu je župnik oblival glavo z vodo in govoril: Tomaž, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in svetega Duha."

Ogrnili so ga z belim plaščem in duhovnik je molil: "Prejmi belo oblačilo in ga prinesi brez madeža pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje".

Ko je vzel v roke gorečo svečo, je duhovnik rekel: "Prejmi gorečo luč in neomadeževan varuj svoj krst; spolnuj božje zapovedi, da boš, ko pride Gospod na svatbo, mogel skupaj z vsemi svetniki na nebeškem dvoru iti njemu naproti in boš živel na veke."

Gospod župnik je končal obred s pozdravom:

"Tomaž, pojdi v miru in Bog s teboj".

Z veliko zbranostjo in pobožnostjo je sledil svetemu obredu Sulejman Mustafa Harambegović, ki si je izbral pri krstu ime Tomaž. Ves čas obreda je imel živo pred očmi dogodke iz prilike, ki mu jo je povedal gospod kurat: kakor je kralj sprejel ubogega najdenca, ga oblekel v kraljeva oblačila in ga posinovil, tako je tudi Bog danes njega sprejel za svojega otroka, oblekel njegovo dušo v belo oblačilo in mu obljubil dediščino nebes.

Vsi prisotni so bili zavzeti ob tej zbranosti in pobožnosti. Čutili so, kako je ta "tujec" resno in dostojanstveno prejel sveti krst in mu ni bil obred samo neka zunanjost, ampak globoko doživetje, kakor se spodobi za trenutek, ko postaneš otrok božji in ud svete Cerkve.

Sledila je pridiga gospoda kurata.

Popravljal si je nekoliko predolge rokave albe in začel:

"Dragi, v Gospodu Jezusu Kristusu ljubljeni križki farani! Izredno veliko in pomembno slovesnost praznujemo danes v naši lepi župni cerkvi. Pravkar je prejel zakrament svetega krsta odrasel človek - kar pri nas ni redno v navadi, ker prejme vsak človek sve-ti krst še kot otrok in poleg tega je bil krščenec musliman.

Gotovo se čudite temu izrednemu dogodku. Kako je prišlo do tega, da je ta človek prejel sveti krst, postal otrok božji, dedič nebes in ud svete Cerkve?

Prvo, kar ga je privedlo do te velike dobrote, je milost, ki mu jo je poslal Bog. Morda mu je On prav zaradi tega poslal bo-lezen, da je prišel k nam na Golnik, kjer je prišel v stik z nami katoličani in zlasti z našimi sestrami. Sveto njihovo življenje, njihova požrtvovalnost in skromnost so nanj tako vplivale, da je začel premišljevati od kod vse to. Hotel se je poučiti o naši veri in tako spoznal veličino našega verovanja. Bog mu je poslal zelo veliko milosti in on je vse te milosti z veseljem sprejemal, z nji-mi sodeloval. Niti enega trenutka, niti enega navdiha, niti enega nasveta ni preslišal. Vse je sprejemal z veseljem, z ljubeznijo in navdušenjem.

Drugo, kar je pripomoglo k temu, je bila želja po resnici. K nam v zdravilišče je prišel kot veren musliman. Tu pa je imel pri-liko spoznati našo sveto vero. Videl je naše cerkvene obrede, videl pa tudi življenje katoličanov. Zanimal se je in se hotel o vsem po-učiti.. Začel je iskati resnico in jo je zato tudi našel.

Tretje, kar je pripomoglo k temu, da je prestopil v našo edino pravo vero, pa je bila njegova velika ponižnost. Naj vam po-vem, da je današnji krščenec izobražen in bogat mož in bi se zato ne smeli prav nič čuditi, če bi bil nekoliko ošaben. Toda on je po-nižen. Vedno je bil pripravljen spremeniti svoje stališče, ako je videl, da se moti, da ni na pravi poti, da nima pravega mišljenja.

Bog pa ponižnega človeka ljubi in mu pošlje veliko milo-sti, tako, da more njega čimbolj spoznati in se mu čimbolj pribli-žati.

Marsikaj se tudi mi, ki smo bili v pravi veri rojeni, iz tega naučimo. Kako bi tudi mi lahko večkrat napredovali v krščanskih čednostih, če bi mi z večjim veseljem sprejemali milosti, ki nam jih Bog deli, če bi bolj hrepeneli po resnici in krotili svojo oholost, ošabnost in prevzetnost, bi bila tudi bolj vidna naša dejanja, ki bi rasla iz naše vere. Vzemimo si za zgled našega novokrščenca in kakor on tudi mi z veseljem sprejemajmo milosti, ljubimo resnico in jo s ponižnim srcem iščimo. Amen"

Janku Ahačiču, ki je tudi sedel med povabljenimi gosti, se je zdelo, da je vsa ta pridiga namenjena samo njemu. Oglasila se je vest. Nemirno se je večkrat presedel na stolu, kajti besede so padale kakor udarci z bičem po glavi. Globoko je bil zamišljen. Predramile so ga šele orgle, ki so se oglasile. Dvignil je glavo - pričela se je sveta maša. Zbor sester z Golnika je zapel:

Vi oblaki ga rosíte....

Najbolj srečna duša poleg Harambegoviča je bila danes go-tovo sestra Valentina. Kako tudi ne? Saj je bila ona tista, ki je ves čas spremljala dušo človeka, ki je iskal resnice, mu pomagala, da jo najde, se zato žrtvovala in zato molila. In danes je bil njen trud bogato poplačan. Iz vsega srca je Boga zahvaljevala za velike milosti, ki jih je Bog podelil temu človeku. (Prihodnjič dalje).

=====

A L I V E S T E, da v Argentini izhaja mesečnik "Katoliški misi-joni"? V domovini smo prav radi brali ta list in je bil razšir-jen po vsej Sloveniji. Ostal je še sedaj tak in skoraj v raz-košni opremi seznanja Slovence z misijonskimi vprašanji. Vsi prijatelji misijonskega dela, zlasti člani DSV si boste mogli list naročiti, če ne že vsak zase pa več ljudi skupaj en izvod.

=====

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lianzu.